

да са подвигаха противъ Грецы те, то само желаяха да са освободятъ отъ тяхна та мячна власть. Така во времи то на Теофана и сына му михаила (829—842) пелопониски те Славяни мьслили да са освободятъ, и съ перво то начало быле усмирены отъ воевода та Теоктиста и досущъ быле надвити. Само Езерцы те (Ezerilie) и миленги те (milengi) ползовалиса съ нькоя свобода, като плащаха на грецы те вергя. Послѣ, во времи то на Константина порфиророднаго и Романа Лекапена (919—945) Езерцы те и Миленги те отрекми са отъ всяка покорность на Грецы те, обаче пакъ быле усмирены, и са увързали да плащатъ ощи по много вергя. Ако послѣ тая вергя была умалена, обаче причина та была не тяхна та сила, а страха на правителство то да умножи съ тяхъ число то на джумурджи те (панти, воленгири) и сиромашество то. Византійцы те непреставали да са стараятъ да държатъ въ миръ Славяни те, а въ кое то неможаха да успятъ сасъ сила, въ това имъ помогало христіанство то: като са обрѣщаха въ христіанска та вѣра, те са погречивали, а като загубиваха народность та, загубивяха и сила та си. Дълго прочее ощи Славяни те повече въ горы те вар-